

— "Όχι ; Τότε φτύσε με και νά σέ φτύσω. Μο-
νάχ' αυτό μᾶς ταιριάζει.

Και τὸν ἄφιστα μάρμαρο κι ἄλλαξα δρόμο, γυρί-
ζοντας ἀπὸ κάτι στενοσόκακα σπίτι μου, μὲ μιὰ
σκέψη καρφωμένη στὸ μυαλό μου. Ἀῖριο πού θὰ
πάρομε τὴ Σαλονίκη καὶ θὰ γιορτάζουν οἱ ἄλλοι
τὰ ἐπινίκια, ἐγὼ δὲ θᾶχω κανένα δικαίωμα νὰ γιορ-
τάσω μαζί τους, οὔτε νὰ χαρῶ, γιατί κλέβω ἀπὸ τὴ
χαρὰ τους. Εἶναι τὸ ἴδιο τὰ νὰ ψωνίσουνε ἄλλοι καὶ
νὰ μαγερέψουνε καὶ γώ, ὁ ἐρίφηρ, νὰ στρωθῶ στὸ
τραπέζι μαζί τους καὶ νὰ μὴ μ' ἀρέσει καὶ τὸ φαή.

Κι ἄκουσε, Γιαννάκη. Τὴν μέρα πού μαθεύτηκε
πὼς παραδόθηκε ἡ Σαλονίκη, τράδηξα ἴσια στὸ νε-
κροταφεῖο, πῆγα στὸν τάφο τοῦ παποῦ, ἔδγαλα τὸ
καπέλο μου καὶ σιγδεῖπα·

— Παποῦ, ξύπνα. Τὴν πήρανε τὰγγόνια σου
τὴ Σαλονίκη !...

Δὲν ἀποκότησα νὰ πῶ τὴν **πήραμε**, γιατί τῶ-
νωθα πὼς δὲν εἶχα καμιὰ συγγένεια μὲ τὸν ἱερο-
λοχίτη τοῦ 21, πού κοιμότουνε χρόνια κάτω ἀπὸ
τὴν πέτρα τὴ βαριά.....

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΣΤΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟ ΔΙΑΔΟΧΟ

Ἄητὸς πὼς εἶχες γεννηθεῖ δὲν τόχες λησιμονήσει
καὶ σὰν ἡ ὥρα σήμανεν ἡ τρισευλογημένη
ἄπλωσες διάπλυτα φτερά σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύση
νὰ ἰσκιώσης τὴν κληρονομιά πού σοῦχανε κλεμένη.

Στὴν Ἐλασσώνα βιαστικῶς σ' ἐφίλησεν ἡ Νίκη
κ' ἡ Δόξα σὲ τραγούδησε στὰ Σέρβια, στὴν Κοζάνη,
κ' ἡ Δευτεριά καμαρωτὴ μὲς στὴ Θεσσαλονίκη
τὰχτινωτὸ σοῦ φόρεσε τοῦ Αυρωτῆ στεφάνι.

Πόθους φτερώνει κι' ὄνειρα-ἢ θεϊκὴ σου χάρι
κι' ἀνθίζουν κι' ἀπ' τὰ αἵματι λουλούδια στὸ χει-
[μῶνα,
μέσα σ' αὐτὴ τὴ χαρουργί, πού σβύνει τὸ **Φεγγάρι**
καὶ τοῦ **Σταυροῦ** λαμποκοπᾷει περιήρανα ἠχορῶνα.

Καὶ σὰν περνᾷς σὰν κεραυνὸς καὶ σὰν ἀστραποβόλι
τὶς πωλιὲς δόξες μας ξυπνᾷς στὴ γῆ τὴ σκληρωμένη
πού ὄρα τὴν ὥρα καρτερεῖ νὰ κράξῃ· «Μὲς στὴν Πόλη
ὁ Κωνσταντῖνος Βασιλιάς καὶ πάλι ξαναμπαίνει !»
Μεσολόγι ΑΓΓΕΛΟΣ ΡΩΜΑΙΟΣ

ΦΙΦΙΚΟΣ Α. ΜΑΤΣΑΣ

Τὸ παληκάρι πού σκοτώθηκε στὸ Σαραντάπορο.

(Κοίταξε σελ. 503 τοῦ «Νουμᾶ»)

STABAT MATER DOLOROSA

Μπαλάντα σὲ Λὰ μπεμὸλ μινὸρε

....Γριούλες Μαννάδες—οἱ Μαννιάδες
(ὄχου λαγοῦτα καὶ βιολιά,
Κ' οἱ ταμπουράδες, κ' οἱ ζουρνάδες...)
Γριούλες Μαννάδες—οἱ Μαννιάδες,

Συμμαζωχτὲς κ' οἱ κακομοῖρες
(Βαρᾶτε ντιούλια καὶ βιολιά...)
Μὲ τοὺς μοναχογιούς—οἱ χῆρες,
Γριούλες Μαννάδες κακομοῖρες,

Κ' οἱ Κοπελλοῦδες οἱ κερένιες
(ὄχου λαγοῦτα καὶ βιολιά...)
Κ' οἱ Κοπελλοῦδες οἱ κερένιες,
Μὲ τὶς βαρειές, τὶς βαρειές ἔννοιες,

Κι' ἀκόμα πλιὸ πολὺ ὁμορφούλες
(Βαρᾶτε ντιούλια καὶ βιολιά...)
Μὲς τὸν καημὸ καὶ πλιὸ ὁμορφούλες,
"Ω ! οἱ Ἀδερφοῦλες, οἱ Ἀδερφοῦλες...

...Πότε σκυφτὲς κι' ἀλαλιασμένες
(ὄχου λαγοῦτα καὶ βιολιά...)
Λὲς πεθαμένες, διπλωμένες
Στὰ δυὸ—Μαννοῦλες οἱ κλημένες,

Πότε—ὦ βραχνὰ βλαστήμια, ὦ γόοι !
(Βαρᾶτε ντιούλια καὶ βιολιά...)
ὄχεντρες, ὕινες καὶ Μαινιάδες,
Οἱ χεροκαμμένες Μαννάδες...

9 τοῦ Ὀχτώβρη, II Μεραρχία Στρατοῦ

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ